

Csipkebogyó

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIII. évfolyam, 35. szám, 2019. augusztus 30.

Minden hónapban egyszer ott volt. Csak ült a látogató helységben, általában negyedórát, meghallgatta Péntek bácsit, aki beszámolt erről-arról, néha kérdezett is, hallották könyörögni is, esedezni, de az asszony nem válaszolt. Akkor sem szólt hozzá, amikor Péntek bácsi öt és fél év után szabad lett, és hazajött. Hazajöhetett. Visszaköltözött, mintha el se ment volna. Egy ágyban aludtak, ugyanabban a lavórban mosták magukat, ezt például magam láttam, amikor egyszer egy keményebb influenza miatt kiszálltam Péntek bácsihoz. Az öreg nyilván azért jött ki, hogy meghaljon, az influenza, a szíve, belei, sok baja lett volt egyszerre. Meg is halt hamar, fél év se maradt neki az új, szabad életre.

Kint voltunk a temetésen Jenei igazgatóval. Így aztán láthattuk, hogy Péntek néni egy zacskót vesz elő a szertartás végén, és mielőtt a sírásók hozzákezdtek volna, csipkebogyót szórt a gödörbe. Kopogtak a bogyók a koporsófüdélén, és igazán, mintha beszéltek volna a halott emberhez.